

A

167

VIII.

De Matrimonio

Jo. P.

Nº. 474. q.

1. Georgius Ensidinus Franci (esontu - vilominuig fil-
vési) 1-32. old. utóna 2. ikt. kúel in res.
2. Defunio Concionis Georgii (Engedi) adversus Apoly.
37-45. old. Concionis xamen. 75-142. old.
3. De providentia, Jo. Pal. 143-205. old.
206. old. úres.

4. De Matrimonio Jo. P. 207-226. old.
208. old. úres; 227-230. old. úres.

5. De Peccato originali, J. P. 231-234; 235-248.
old. úres.

6. An omnes ab uno Adamo descenderint. 249-251.
252. old. úres.

7. Responsio ad Michaelis Clayerenii de Balaffabra
protestationibus... (Engeli) 253-313. old. 254. old. úres.
A 313. old. úres; 24. Decemb. 93. utóna
2. ikt. kúel

209

Et erunt duo in carnem unam. Matth. 19. 1. 1.

Duo, una, Caro, Verba sunt legis: Nihil duo, personarum sufficit, sed, unam. Et namque modo sunt quae sunt una caro, quo prius fuerant, duo. Non autem sicut una caro secundum personam, Igitur duo, ad personarum in referri non potest. Compositum igitur sunt multas feminas, inderunt virum, omnibus illis, sine propter, sine alium propter cum viro duo sunt, autem quae sunt una caro. Et quod lex ait: propter hoc relinquet homo patrem et matrem suam, et adheret uxori suae, et erunt duo in carnem unam: pertinet ad virum, nisi omnia mandata, quae sunt in lege: quae tamen etiam ad feminas legitime transferuntur, nisi ubi diximus sit discretio, et alii viris, alii feminis dantur legibus; Dicitur ergo: propter hoc relinquit femina patrem et matrem, et adheret marito suo, et erunt duo in carnem unam, mariti scilicet carnis, in propter, et sine vir dicitur propter, sine femina inebat marito, et dicitur femina transire in carnem mariti, quae prius fuerat, quia mulier maritus, fiatque una caro et in unum corpus cum marito, totum corpus et carnis capit; Non autem vir fit Carodna cum propter,

aut transit in carnem et corpus spiritus. Paulus tamen
 ad Anaxipia sub, 1. Cor. 6. sic loquitur, ut videtur contra
 sentire: Num igitur membra Christi, faciam membra fornicati:
 Sed quia viros facit sponsam Christi. Scitum hoc loco
 rationem adulterij habet. Ita epist. 5. Membra et
 corporis ipsius, et carnis ipsius, et ex ossibus ipsius:
 Nos sponsae, seu mulieris sustinemus personam, Christus
 mariti: Quia Christus unum facit in Verum, Unam;
 Matt. 19. Dixit enim, Non amplius duo sunt, sed una
 caro, quo committuntur? Dico. Quid facit, et rursus
 facit duo carnes, sicut ante coniunctionem. u. Moyses, de portis
 Ciuitatis. Quis, qui facta est una caro, cum suo viro: Non viri,
 cui adiuncta mulier, non frater illius esset factus, sed cum
 illo una caro. Hinc etiam ordum dicit Moyses, quia non
 vir est caro mulieris, sed mulier est caro viri, et non est
 caro viri, vir quoque dici potest, spiritus caro. Et naturale est
 feminas multas ex uno viro posse, unam autem feminam
 ex multis viris, non posse multos eodem tempore coniungere
 liberos. Si igitur una femina multis coniungeretur
 viris una caro in multas partes distringeretur, et cum
 diversis carnibus fieret una caro, id quod de viro dici non
 potest, qui caput mulieris est, non caro, in historia huius
 ad adamum narrationem.

Sed quid est Carnem
 esse. Legimus: Nullus ad carnem carnis suae accedet,
 ad propinquum carnem, seu propinqui sui: ad vincendum
 vincenda

Carnem ee.
 Levit. 18.

Unda vult - ut fiat cum illa Caro. Non enim dicitur
 committit hoc fieri & hinc. Illud itaque. Quod regulam
 in lege sua dicit concessit, illorum carum memmo
 dicit dimittere, et ad se adglutinam per adulterium. Et
 Non corpus marit. et uxoris sufficit. Sed sub: Si
 unum esset sub, etiam uxoris proprii sine una Caro
 cum alio, nisi unum vivo suo vivente possit, et
 fringunt non tam ducere possit, et si ducere, ab ea
 separari non possit, si ad corpora et voluntate contra-
 gentium matrimonia, et non ad iuris arbitrium, una Caro, et
 fluit representat. Ibidem explicatur vox Carum:
 Nuditatem sororis matris tui non disrogiunt, quia pro-
 pingua matris tui est. Et: Unda patris tui non
 nuditatis, non accedat ad uxorem tuam, quia affinis
 ma est. Et ad uxorem propinqui tui non foris accu-
 bitum. Et, ita, Caro, affinis, propinquit, fratrum,
 continentatio, et similes verba, eodem referenda sunt.
 Quare cum dicitur, Relinquit homo patrem et matrem, et
 adhaerit uxori suae, Nonnum fratris et matris
 intelliguntur sorores propinque, sorores fratris, uxoris,
 uxoris, fratris, fratris, et alii, alijque, et omnes
 personae propinque, affinis, caro, Caro et sanguis,
 Caro et ossa nostra, esse nunquam affinis. Et voce
 uxoris intelligitur femina, quae ut Caro nostra, ut
 aliqua est. Sed quae facta cum alio Caro una,

tamen
 in contra
 a forti
 in forlori
 transib
 rignib:
 cum, Ge
 Unam;
 & dicit
 et res sum
 id, dicit
 Non dicit
 et cum
 quia in
 et id g
 et ab
 unum an
 rous
 et hui
 et cum
 in m
 huius
 et cum
 accit
 in hui
 in dicit

secundum leges, traducta ex carnibus propriis, propinquis et affinis
 secundum naturam, sit: quae caro et oblectamentum dicitur,
 quo ad aliud sumum non fuerit contaminata. Et non
 defensionis continentibus, intelligitur translatio verborum
 illa, quae fit a Deo, et propria in alienam carnem Mariti
 scilicet, ut ita sit una caro una secundum naturam: Quibus
 Caro una secundum leges. Nam si cum ea, quae vox
 mea est, non possit coniungi pater, frater, filius, inchoantur.
 Non aliam ob causam, quibus quod vox mea, quae caro
 mea est, illorum quoque caro affinis et propinqua est.
 Siquis, ut cum aliqua aliqua summa, una caro fit,
 eadem opera fiat quoque caro propinqua et affinis omni
 moribus, ut quibus ego ex una carne non possum vocari
 duos; illis, illa non possit unum, qui tantum a me
 distans, quantum ille, quae una caro unum secundum leges
 fieri non possunt, cum sint secundum naturam. Est igitur
 Carnis esse, et fieri legalis vox, traductio enim in familia
 et propria, unum, quae facta est vox, significans, ut sit quaedam
 adoptionis spiritus. Haec attingere planius, ut intelligatur
 quid esset, unam carnem esse, et fieri: et cognoscitur
 unam carnem, quae facta est una cum alia carne, legibus
 inchoantibus, ut fieri iisdem legibus ob unam famam, et fieri duas,
 ita ut vox administrari cum familia, et succedere in bonis mariti
 cum filio non possit. Ut autem dividitur unum, nomen licet
 dicitur: Ita filios et filias, bonis patris, et imperni dicitur. Quoniam
 legum dividitur est opus, non sumatur jurisdictionibus.

Alioqui, filij uestri immundi essent, nunc autem sancti
sunt. 1. Corinths. 7.

Non impedit igitur aut pater aut mater deos, modo aliter
sit deos, in libris, et huiusmodi matrimonijb nati, sancti,
in scriptis et mundati sunt, non fide propria, tunc tamen nulla
fuisse questio: Sed beneficium tantum ut pater aut
mater propriam fidem in subleant Deo, si primi ex impro-
bitate in ea gaudere facti sunt deos, Ita ob id pater
primus: Timotheus pater matrem in numerum Sancti-
ficatorum sunt recepti. Neque enim de Timotheo le-
gitur, quod ipse credidisset, sed quod fuisse filius
mulieris deos, quemcumque pater ipse deos: Ceterum
videt, inquit, unum pater Judaeus, cum ipse ex matre
Judaea natus. Dixisset quoque baptizavit unum,
quod si autem non videtur ipsum esse Christum, si id a
fidelium vel baptizatorum libris expressum fuisse
receptum, sicut filij masculi Judaeorum vocabantur
in hunc modum. Hic locus manifestissimus est, et ob
qui vel ex alio vel utroque favore deos
nati sunt, non esse filios Dei, sed sanctos. sc.

finib
hu,
non
pomb
Naris
Lhris
por
fobm
me caro
a. 17.
aro fit
mb om
m pomb
m a m
om h
Est igit
am lid
sit quib
undellig
propan
m h
hidi d
bonis m
m l
dat. f
f.

Si infidelibus discesseris, discedat. hoc est,
 Tu fidelibus, si mulier, si mulier, in discedas. Abijit
 te maritus, abijerat. Tu id me facias: Sed amore et
 benignitate ad cogitandum invita. Abiit te hoc dilapsa
 est. Tu me cum invitans moris, sed placabilitate
 et dilectionis significacione irrita, ut ad te redias.
 Quod si fuerit officina altera pernam, ou dedoulaty o wisos
 et Louvols. In quibus: In personis. Magnaque.
 Sed in talibus, et totis tuis charitatis, tuis
 opibus, et dabit, et de doudatoy o ad dros u
 ad dros, nam u o dros, eis tot dros. Mali igitur
 uerba sunt ad solutionem a iure matrimonij referunt.
 Nam fugiant cum Christi uerbis: Tu dros dros
 dros dros dros dros. Illud Pauli: to charitalu.
 Et obstat illud: Nam dros dros dros dros dros
 dros dros. Et u dros dros dros dros dros
 dros dros, et de dros dros dros dros dros
 dros dros dros dros. Et dros dros nam charitalu,
 Merito dros. Etro igitur interpretum fuit est, quod
 uo videtur alium charitatis, quam iure communis,
 ut dros dros, nisi legalem dros dros dros, cum
 tamen legem: Merito dros. Et, ou ex dros dros,
 et: dros dros dros. Et: Nam dros dros dros
 dros, et dros dros. Et: dros dros dros dros.
 Et:

Et: ὁπερ αὐτοὺς οἱ ἄρσες. Et: ἐν τῷ φε, καὶ ὁ ἀρσὶς
 ἑσθλῶς φ. Et quibus fasce. etai. et in, esse. etia
 xpoibitor. eius. ἐξουβιάς, sine. peremptione. iuris. con-
 mitalib, esse. δαυδοβιύθω, esse. ὄποταπύθω, esse.
 ἁδοθαρτίαν, esse. κωπρότουτά, esse. ὄφαρταμάτα, τοποφίος
 καὶ ἁδίκους φ. quibus. nō. ἄντι. ὁ. ωἰσος. ἄφικτος
 ἰντρονι. λιβιλί. et. ἑφάσα. ἄντι. ἰντρονι. ad. se.
 ἔλλιον. *Innumerum* tamen ipi, doctissimi
 Iulianus, in paulo per. xpoibitor, de. qua
 christe, ἄντι. τοῦ. ἁρσισ. ἄντι. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. Cum. tamen. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. quod. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. in. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. Ad. hoc. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. id. ἁρσισ. ἁρσισ.
 Et. si. hoc. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ.
 in. ἁρσισ. ἁρσισ. Si. ἁρσισ. ἁρσισ.
 id. ἁρσισ. ἁρσισ. Si. ἁρσισ. ἁρσισ.
 in. ἁρσισ. ἁρσισ. Quod. si. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ.
 ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ. ἁρσισ.

Abijt
ore
dilata
kilitate
drat.
wisos
agg.
coib
cos u
igitur
fimus.
do
prialo
p oror d
Te dr
pnt
xapiali
quod
numby,
his, num
sobid
de Mat.
drsp
Et.

τὸ μὴ βουνοῦλα ἀδοκτεῖν, ἔστιν ἡ ραυσα, ἢ ἡ μαξιμουμ
διςολυτου ρυφορι οὐκ ἔστιν. Quod si roudatw, nu potius
τὸ μὴ ἀδοκτεῖν τὴ ἀποισου μετα τωσου διςολυει μαξιμουμ,
quam τὸ τὴ τωσσ μὴ ἀδοκτεῖν βουνοῦλα τὴ ἀποισου.

Cum τὸις τωσοις potius sit, Μαριελα Ἐλλοβ. Et, nu
vatum vba omittuntur, cum sermo transferatur ad
τὸυ ἀποισου;

1. Quia paulus no sum esse sit,
κπιρθε τὴ εἶω. Sit igit constitutum, infidelitatem
altrius, no dissoluit matrimonium: Nam, si rogabitur
vbi infidelis, manet firmum coniugium, iuxta pauli
vba, et aduersariorum quoque opinionem. Est igitur,
ut dictum est, illorum quoque opinio, magis et τὸ
μὴ ἀδοκτεῖν οἰουλα μετα τὴ τωσσ.

2. Deinde, ἀλαοθραλαρ istam, τὸ μὴ βδοκτεῖν, non
pertinet ad dissoluitonem matrimonij, hoc est, non illud
a paulo dicitur, fratrum aut sororum no obnoxium esse
antiquis infidelij, ut amari sunt matrimonij, s. v. posse
mutari: Sed id potius dicitur, manente iure mati-
monij, τὸ δουλοβυλιω τὴ ορεταυαυαλαρ τροφου
ναυ θάλαου, τὴ εἶω λῆε fe. sublata esse.

p. h. an
ἀποισου.

Respondeo aut ista transferuntur ab iustis, et Evangelistis,
quos vocant, quorum vtrique sibi sunt fideles, aduer-
sarios habent pro infidelibus. Nam paulo est fidelis,
qui vbi se sum esse Chm. Hoc vtrique futentur, aduo,
m

Ut ipse admonuit eos, qui unum Deum non habent,
 et Christum illius, aut unumque dicta non pro sacrosanctis,
 ut dicit, utipiant. Certamen unum illis est, non
 de hoc, de tantis deus sit, an plures: Sed de fidei
 puritate scriptum, de voluntate scripturis, et
 in Hieroid, non de scripto, sed putat. Quos sum
 ipse attinet tantam multitudine lacrimarum, et
 istarum dispersionum causa etiam matrimonia
 diluuntur. Similiter et seram imitari. Sed
 quando et dicitur separavit matrimonia Judaeorum
 Hierosolymis et in Samaria habitantium, non
 tamen hi vitulos adorarent, illi unum Deum
 Israëlis. Quis quando inter illos matrimonia con-
 trahi posse negavit? Cum qua causa, quid
 habent communem. Evangelicis et factis cum
 aliis iudicium sit de eis, qui esse sunt, et de eis, qui
 esse. Paucis verbis nunquam pro infideli habuisse
 et multarum legibus fidem, collatione iuris, qui re-
 dunt, infidelitatem non tamen lege Commissionis,
 cum utique Jesum esse Christum confitentur.
 Quam quidem illis temporibus non mitiora artamina,
 inter eos tunc capitulos deos dicit, et inter
 eos tunc deprobositas: Sed nunquam propterea Jacob,
 aut alius aliquis dixit, ut Job, ut illos esse esse,

ut matrimonia contrahere non possent. Quod si duo
 filij Abraham, alter secundum carnem natus, alter secundum spiritum,
 duo populi, pharisaei et gentes, ob id, quod credunt
 Iesum esse Christum: Si boni et putres fuerint in tra-
 ctum de hoc continentibus: Cur aliquis illos, qui di-
 versu verborum ab alijs dissident, audiat esse a fovea,
 et verum matrimonia dirimere? Si enim infidelitas,
 de qua factus, non causam iustam divorij habere
 potuit, quanto minus id facere potest, qui est de deo?
 Et dicitur. Sed, aiunt, volumus cogitatione fugisse
 cum Lutheranis coniugibus. Negatur verum
 esse. Et si actu maxime, non tamen tunc id est,
 in debeat solvere, quod Deus copulavit, quodque
 non reconciliatione opus habere iudicant. Non enim
 istis, qui dissident, post reconciliationem permittitur
 cogitatio, nisi solummodo et uniolatum inter illos
 matrimonij ius mansisse iudicantur. Nec quod
 unquam ab inquisitionibus captus est, ob negatam ab
 uxore cogitationem. Et si fuisset maxime aliquis,
 quid simili illius causa haberet cum his, quorum
 matrimonia Evangelici dissolunt, cum non negentur
 a coniuge cogitatio? Sed ob difficultates huiusmodi,
 ne omnia amitterent, sed et liberos in exitum pro-
 fitantur, negantur id fieri posse. Sed

obiectio.

1.

obiec
2.

3

4.

obicit. Sed noluit coniugium coniugum, profectum ad caelestem Hierusalem
2. ierosolymam sequi.

At qui in bellum exor
matum sequitur, nec se inerratum causa ad
Turcos, vel Judos abeat: nec profectum iniquum
dimissa sunt matrimonia. Non enim odium, aliquid
erga alium in causa est, quominus sequatur.
Sed alii calamitates, quas sub profectum inesse
3. Paulus conueniens.

Quod si obijciat,
Religionis causa aliquam sequi nolle;
Respondere, quod autem, Religionis diuersitatem
non efficiat dissensionem Interpretationibus, tamque
inimicis, ut profectum matrimonia dimittantur,
cum illa etiam, de qua Paulus, infidelitas non
poterit effici. Illud igitur, quum barbara
est crudelitas, et obijciat dimittent, qui non obij,
Sed aliorum periculorum vitandorum causa, non
potuerint sequi alium ad ista discrimina profi-
cisandum, quum vix etiam vni soli, sine magna
difficultate uidentur.

Obijciunt:

4. Qui non continent, uelant. Sed Paulus
de Galatis et Corinthiis loquitur, non de totis
nationibus. Quomodo enim profectum matris,
aut exordia non prestabit id, quod homicidiorum,

Quod si duo
habetur
inter
quod in
ob, qui de
etiam
inim
hij
est de
falsu
vnum
aut id
quod
con
mittit
et illud
Necesse
in al
inim
orum
exponit
inim
Pri-
Sed

belli, mutatum, et aliarum multarum occasionum
 causa non diffidit prestare etiam i, qui a parte
 sunt alieni. Dices aliquis: Noli disre-
 8. dere, et discedat, nescire illud. Homo me discedat,
 quod significat וְהוֹדֵלָה תְּלוּ יְהוּדִינָא, hoc est,
 וְהוֹדֵלָה, et ex תּוֹלְדוֹת sive תּוֹלְדוֹת personas
 separatas nescire, non officia et res.

Bene habet. Paucis inbre, me quibus fidelis dimittas
 infidelium, nisi utroque hinc, aut maneat וְהוֹדֵלָה.
 Quod si ipse valeat, qui fidelis haberi voluit,
 iubens utrum, quis non videt alium coniugem
 solutum esse, matrimonij sive, ob hinc מוֹרְשָׁה,
 sive וְהוֹדֵלָה, quae commissa est vivente altero
 coniuge, superinducto novo. Apud eos quicunque,
 qui equali facimus in matrimonio viri et uxoris
 inbre. Quod si infidelis, postquam discesserit, ma-
 nens in uxore: permittuntur interfectio ista,
 fratibus hinc fororibus contrahere nova mati-
 monia, et sua uxoria infidelis ad legitima
 matrimonium impellere, qui debentur foribus cum מוֹרְשָׁה
 infidelium impelli, et nova coniugia gerantur.
 faciuntur, ut nomen Christianum male audiat, apud
 eos, quos וְהוֹדֵלָה vocant, et suam וְהוֹדֵלָה, cum
 etiam

22

debent esse odor bonus ante omnes, et cum eis
fructificare, quibuscumque una Caro et corpus sunt,
in utilitatem et pacem suam. Absint à Christi-
anibus procul hinc impuritate et impietate. Similes
infidelibus, si de hinc à se repulerit, et alteri se adim-
perit, iam non culpa fidelibus non est, qui non ex-
pulerit infidelium, sed ab eis falsus et invidiosus
est, et à carne illius separatus per inductionem novae
coniugii. Contrarium autem, ut à fidelibus incipiat Car-
nis separatio, non sine periculo dicitur. Quia si
fidelium fidei potest. Quodnam est igitur pro-
mittere matrimonia coniugibus, non ob id, quod
ab altero infidelibus deserti sunt: Sed quod non suo,
et familiaribus etiam discrimine sequi vel noluerint, vel
non potuerint: Non quod non amant maritos, aut
fructus perenniter opinio est, in quibus minus pro-
ferunt: Sed quod maiorem sui fastidium debent
pro communibus libris, quorum commodis et salutem
debent ex officio proficere. Si enim hoc re-
cipitur, Verba Christi: Qui non reliquerit Portam
suam propter me, non est me dignus: Hoc modo ex-
ponenda sunt: Qui reliquerit uxorem suam ob id,
quod cum sequi noluerit ob dissensionem opinionum,

aut propter presentem necessitatem, in veritate se
 cavendum non. Aliam enim nos celestis Hiero-
 solymus velent illi sufficere se.

Justit: lib. p^o Cap. 15. Calvinus.

Imago, ad quam natus est homo, non est extra hominem,
 sed bonum quod hominem animi in se habet.

J. L. Resp. Falsum est hoc. Dicitur enim
 ante matrem hominem: Faciamus hominem in
 imaginem nostram, et proficit. Et post Creationem:
 Creavit Deus hominem ad imaginem suam, et ait:
 Subijce terram, et dominamini. Et de Eva dicitur:
 Et tu dominaberis tibi. Hoc quod interpretatur
 Virum esse imaginem Dei, quia proficit: Multum
 vero imaginem et gloriam viri: ob id quod subiecta
 sit. Nusquam sic fit interiorum bonorum memo-
 ria: Sed ubique ad eam imaginem referitur,

Gen. 1.

Gen. 9.

Gen. 1.

Gal. 8.

de qua dixerat Deus, Faciamus ad imaginem
nostram et proficit. Hereditaria fuit, et mansit
hoc imago in posteritate, cum bona trini etiam
Caeli et firmamento, prosub futuris obscurata
post peccatum: Inis hereditaria nulla manserunt.

Gen. 5.

Scribitur enim: Creavit Deus hominem. In
similitudinem Dei factus est. Et post: Idem
genuit Seth, iuxta similitudinem suam.
Hoc est, iuxta eam similitudinem Dei, quam
ipse a Deo habebat, genuit eum: Si enim
hoc sententia non utitur, eadem utitur Seth
accipisse a patre: quia Adam a Deo: non patris,
quod sequitur: Qui offenderit sanguinem hominis:

Gen. 9.

per hominum sanguinem eum offenderit: quoniam
ad imaginem Dei factus est homo. Videtur,
non de solo Adamo hoc intelligi posse, sed
ad Dei imaginem factum fuisse: Siquidem
sic alij occidi prohibentur, eo quod ad Dei
similitudinem facti sunt etiam. Non igitur
potest ad imitanda bona imago Dei referri, si
illa post lapsum non manserunt in hominibus.

Psal. 8.

Quare, de Imperio, ut dictum est, et de dignitate
loquitur. De qua Psal. Omnia subieci sub pedibus eius.

Alia est Imago, de qua 1. Corinth. 11. 16. 2. Corinth. 3.
 Gal. 3. Eph. 4. Joan. 1. f. Nam 1. Cor. 15.
 Imago Veritatis Domini est conditio. Quintus, in qua
 ante incarnationem fuerant dicitur et tunc nobis,
 in Christo, cui oppositur in aphantasia in veritate
 veritatis; Eph. 4. est depositio Veritatis adu, et
 assumptio veri. Item, Coloss. 3. 2. Corinth. 3.
 est Ministerij, quod Apostolorum predicatio phib
 luit habere, quam illa, quam ex lectione Veritatis
 Testamenti, fidei habere possent.
 Et 1. Corinth. 11. legitur, ut dictum est, de Inferio. f.
 Neque illa ratione istud dicitur: Naturam hu-
 manam per peccatum esse deformatam, postquam
 peccasset; Non enim naturam est peccatum: Neque
 duplex est Naturae status: Si de peccato Naturae
 suppositum sine subiectum, — homo. Quis
 duplex reperitur conditio, posterior tamen minor;
 quam ex comminationibus verbis expectatur.
 Nam pena mortis in Exilium mutata fuit adu.
 Porro, peccatum adu sic describitur, ut facile
 intelligatur ad libertinam illorum Electionem,

id inferri debet: quae Electio etiam post peccatum
mansit libera: Sed rarius tamen in Adamo,
sicut qui simul est huius, rarius solet.
Et tunc testimonio Scripturae, quod dicit Calvinus:
Si Adamus non peccasset, nos etiam non pecca-
tuos fuisset: Hoc autem sequitur:
Si nos illi, ut nos peccati sumus, viderem
cum ipse nos peccatos fuisset conditione, qua
erat, antequam peccasset. Non itaque ille,
alijs quam sibi nocuit, nisi quo ad exemplum,
quod in rebus humanis aliquis quidem est,
sed tamen extra genus.
Et cum
penitus posteritas diluio: Nusquam accu-
satur Adamus peccatum: sed illorum ipsorum
improbitas: quod in die resurrexerunt ma-
licitia, a qua tamen nulla eximitur Noe.
qui quo ad Naturam, et vadem cum ipsis
erat origines. Erat igitur et est
vadem conditio, et idem status, quantum
ad imaginem et similitudinem dei, et alia

int. 3.
1. Cor. 15.
in qua
obstet,
sicut
et
et 3.
et phib
indistinct
no. f.
su:
post
mag
no
in milior
atur.
a do.
ibi
tionem,
id

Naturalia bona, quae a principio fuerunt in diti
 Naturae humanae, ante et post peccatum Adami:
 Sed ipsa sub lege mutata et conditis: Nam
 sensu peccati, nullam sensum, si manserit
 integer se.

Vége -

Vires aedat:

208.